



# ODA

(IMITACIÓ D' HORACI)

Quid dedicatum poscit Apollinem  
Vates? quid orat, de paterâ novum  
Fundens liquorem?

HORAT 1, od. 31.

**A**BUY qu' ha obert la porta—del Any, la Primavera,  
y 'l poncellam desclouhen—vestint de vert la Terra;  
¿quina mercè mes alta—demana'rá 'l poeta  
quan al Etern suplique—perque són vot atenga?  
¿demana'rá ramades—que 'ls Pyrineus cobrescan  
ò á Ausona ses planures—ò á Urgell ses olivedes?  
¿pot envéjar dominis?—¿cobejará noblesa?

Aquells qui, neguitosos,—d' ambició 's corsecan,  
y assedegats de gloria,—d' honors, y de riqueses,  
ab l' ansia que 'ls atia—de nit y dia bregan.....  
aquells que 's testaviren—y en hora bona cerquen  
les viles populoses—que l' esperit entecan,  
soberchs palaus de marbres—ab setis d' or y perles,  
y llits d' ebori y teatres—ab balls y cants y festes,  
y copes nacarines,—crestalls y jasse y seda.

Per mf, si Deu m' escolta,—sols vull, per viure alegre,  
d' un poble de montanya—la casa blanca y quieta,  
per setial la roca,—per llit folguera fresca,

y olors de sajolides,—lladerns y violetes,  
 sòbrietat á taula,—teixits de lli ò ginesta;  
 y á l' ombra de l' alzina—frondosa y enrevesa,  
 plè de salut robusta—y ab una sana pensa,  
 pulsar l'honesta lyra—qu' inspire 'l seny mes recte;  
 besar la meva aymia,—mirarme en los ulls d' ella,  
 y á cada nova esparsa—ohir, com les aucelles  
 tot escarnint cofoyes—ab llurs meloses llengües  
 la veu d' amor, que estada—segura té en les selves,  
 quan á gosar convida—la jovenalla ardenta,  
 murmuran ab nosaltres:—¡cor dols! ¡videta meva!

